

[Prima Pagină](#) > [Dreptul Familiei Și Succesiunea](#) > Răspunderea părintească - încredințarea copilului și dreptul de vizită

Răspunderea părintească - încredințarea copilului și dreptul de vizită

Răspunderea părintească se referă la toate drepturile și obligațiile față de un copil și față de patrimoniul acestuia. Conceptul de răspundere părintească variază de la un stat membru la altul, însă acoperă, de obicei, încredințarea și dreptul de vizită. Dacă sunteți un cuplu internațional cu unul sau mai mulți copii și sunteți acum în curs de separare, va trebui să cădeți de acord asupra încredințării copilului/copiilor.

Punctul de pornire

Ce este dreptul de vizită? Ce presupune încredințarea copiilor?

Atât timp cât părinții locuiesc împreună, de obicei ei dețin în comun autoritatea părintească asupra copiilor lor. Cu toate acestea, atunci când părinții sunt divorțați sau separați, aceștia trebuie să decidă asupra modului în care răspunderea părintească urmează să fie exercitată în viitor.

Părinții pot decide ca locuința copilului să fie în mod alternativ la fiecare dintre părinți sau că acesta va locui doar cu unul dintre părinți. În acest din urmă caz, celălalt părinte are, de obicei, dreptul să-și viziteze și să-și contacteze copilul în anumite momente stabilite.

Dreptul de încredințare include și alte drepturi și obligații legate de educația și îngrijirea copilului, inclusiv dreptul de a avea grijă de copil și de patrimoniul său. Părinții sunt cei care au, de obicei, autoritatea părintească asupra unui copil, însă există cazuri în care autoritatea părintească poate fi asigurată de o instituție căreia îi este încredințat copilul.

Cine decide în legătură cu încredințarea copiilor și dreptul de vizită?

Părinții pot decide cu privire la aceste aspecte de comun acord. Un mediator sau un avocat poate ajuta părinții să ajungă la un acord. Pentru a găsi un mediator, puteți deschide linkul din partea de jos a acestei pagini.

În cazul în care părinții nu pot ajunge la un acord ar putea fi nevoiți să se adreseze instanței. Instanța poate decide ca ambii părinți să aibă autoritatea părintească asupra copilului (încredințare comună) sau că doar unul dintre părinți va avea autoritate părintească (încredințare exclusivă). În cazul în care copilul este încredințat unui singur părinte, instanța poate decide cu privire la dreptul de vizită pentru celălalt părinte.

În cazul unui cuplu internațional, normele UE determină instanța care are competență să soluționeze cauza. Pentru a găsi instanța competentă, puteți deschide linkul din partea de jos a acestei pagini.

Obiectivul principal al unor norme comune la nivelul UE este de a se evita ca cei doi părinți să se adreseze, fiecare, instanței din propria țară și ca două hotărâri să fie pronunțate în același caz. Regula este că instanța competentă să decidă în materie de autoritate părintească, încredințare și dreptul de vizită este instanța din țara

în care copilul își are reședința obișnuită.

Hotărârea instanței va fi executată în altă țară din UE?

Prin intermediul unui mecanism de recunoaștere și executare a hotărârilor judecătorești se asigură faptul că hotărârea instanței este aplicată în alte țări din UE, odată ce a fost emis un certificat de către instanța competentă din UE. Astfel se înlesnește exercitarea autorității părintești de către persoanele sau instituțiile care sunt titulare ale acestei autorități.

În ceea ce privește procedurile în materia răspunderii părintești inițiate la 1 august 2022 sau ulterior acestei date, nu sunt necesare proceduri speciale pentru ca hotărârea pronunțată să devină executorie în alte state membre, ceea ce vine în sprijinul relației dintre copil și ambii părinți. Este posibil ca hotărârea de încuviințare a executării să fie în continuare necesară pentru hotărârile pronunțate în cadrul procedurilor în materia răspunderii părintești inițiate înainte de 1 august 2022.

Care sunt normele UE care se aplică?

Normele care reglementează chestiunile cu caracter transfrontalier dintre copii și părinți fac parte din [Regulamentul \(UE\) 2019/1111 al Consiliului – Regulamentul Bruxelles IIb](#) din 25 iunie 2019 privind competența, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie matrimonială și în materia răspunderii părintești și privind răpirea internațională de copii. Acest regulament înlocuiește [Regulamentul \(UE\) nr. 2201/2003 – Regulamentul Bruxelles IIa](#), care continuă totuși să se aplice procedurilor inițiate înainte de intrarea în vigoare a Regulamentului (UE) 2019/1111 la 1 august 2022. Aceste norme se aplică în mod egal tuturor copiilor, indiferent dacă sunt născuți din căsătorie sau în afara căsătoriei. Regulamentul Bruxelles IIb reprezintă piatra de temelie a cooperării judiciare în UE în materie matrimonială și în materia răspunderii părintești. Regulamentele se aplică în toate țările UE, cu excepția Danemarcei.

Ghidul practic pentru aplicarea Regulamentului Bruxelles IIb este disponibil pe această pagină: [Publicațiile RJE](#)

Vă rugăm să selectați drapelul unei țări pentru a afla mai multe informații despre măsurile aplicabile în țara respectivă.

Linkuri utile

- [Găsirea unui mediator](#)
- [Găsirea instanței competente](#)
- [Citiți broșura](#)
- [Persoanele vulnerabile](#)
- [Manualul de drept european privind drepturile copilului](#)
- [Instrument destinat practicienilor: Recunoașterea și executarea transfrontalieră a acordurilor la care se ajunge în chestiunile familiale care implică copii](#)

Ultima actualizare: 14/06/2023

Această pagină este administrată de Comisia Europeană. Informațiile de pe această pagină nu reflectă în mod necesar poziția oficială a Comisiei Europene. Comisia nu își asumă nici o răspundere în legătură cu oricare din informațiile sau datele conținute în prezentul document sau la care acesta face referire. Vă rugăm să consultați avizul juridic în legătură cu normele privind drepturile de autor în cazul paginilor de internet ale Comunității Europene.